

Opfattelse for Tiden ikke fremføres nogen reel saglig Begrundelse.

Konjunkturtillæget blev i 1919 givet, for at Tjenestemændene kunde faa Del i de daværende særlig gode økonomiske Forhold med Hensyn til Velstand og Fortjeneste for den øvrige Befolkning, hvilket ogsaa blev udtalt af Ordførerne for Forslaget under Behandlingen i Folketinget, og der var tillige Enighed om, at Konjunkturtillæggets Bestaaen eller Bortfald var afhængig af Bevægelsen i de særlige Velstandsforhold, som hurtigt kunde forandre sig, af hvilken Grund Tillæget ogsaa blev begrænset til kun at gælde for Aaret 1920. Siden har desværre de økonomiske Forhold og Velstanden for den store Del af Befolkningen været nedadgaaende, og naar Tjenestemændene desuagtet hidtil har beholdt deres Konjunkturtillæg ubeskaaret, har det været af Billighedshensyn, fordi deres Lønforbedring kom saa sent.

De økonomiske Forhold for den store Del af Befolkningen, Erhvervenes og Arbejdernes Mulighed for at klare sig i Fremtiden, er for Tiden saa daarlige og vanskelige, at der ikke er nogen saglig Begrundelse — ogsaa under Hensyn til Statens finansielle Stilling — for at opretholde et særligt Velstands- og Konjunkturtillæg til Tjenestemændenes Lønninger.

Naar Finansministeren, uagtet saa meget taler derimod, i det foreliggende Lovforslag foreslaar at bevare de $\frac{2}{3}$ af Konjunkturtillæget for Tjenestemændene i det kommende Finansaar, kan Mindretallet give dette Forslag sin Tilslutning for derved at vise Tjenestemændene en Hensynsfuldhed, som disse antagelig ogsaa vil paa-skønne, saaledes at et godt Forhold mellem Staten og Tjenestemændene fremdeles kan bevares.

Der henvises ofte til den Indtægtsnedgang, som Afkortningen af Dyrtidstillæget har bevirket. Mindretallet maa dertil gøre opmærksom paa, at medens Nedgangen i Dyrtidstillæget pr. 1. Oktober 1921 og pr. 1. April d. A. kun udgør i alt 540 Kr. aarlig, er Pristallet faldet med 1 143 Kr., saa selv iberegnet den foreslaaede

Nedgang i Konjunkturtillæget bliver Tjenestemændene relativt bedre stillet nu end for et Aar siden.

Et *Mindretal* (Friis-Skotte, Kammersgaard, A. C. Mortensen, N. P. Nielsen og Valdemar Olsen) tillægger det stor Betydning for det fremtidige gode Forhold mellem Staten og dens Tjenestemænd, at Forslaget om Konjunkturtillæggets Nedsættelse faar en saadan Form, at Tjenestemændenes Organisationer kan tiltræde det, og da Forhandlingerne i Udvalget har godtgjort, at dette kan lade sig gøre ved en lidt ringere Nedgang end den foreslaaede, og da Mindretallet endvidere mener, at Tjenestemændenes Lønnedgang i det sidste halve Aar har været ret betydelig, ikke mindst ved Sparekommissionernes gennemførte Forslag om Nedgang i den hidtidige Betaling for særlige Ydelser, stiller Mindretallet nedenstaaende Ændringsforslag om at indskrænke Forslaget om Konjunkturtillæggets Nedgang fra $\frac{1}{3}$ til $\frac{1}{5}$.

Et *Mindretal* (Johannes Lou, Parkov og Vesterager) bemærker, at fra konservativ Side er som bekendt allerede paa et tidligt Tidspunkt udfoldet energiske Bestræbelser for at bedre Tjenestemændenes økonomiske Kaar. Men det lykkedes først, da Dyrtiden og dens Følger i lang Tid havde gjort Stillingen for Tjenestemændene endnu vanskeligere end forhen, at faa gennemført Lønrevisionen.

Under disse Omstændigheder kunde vi have ønsket nu at gaa til en mindre Nedsættelse af Konjunkturtillæget end foreslaaet af Finansministeren, men herimod rejser den økonomiske Situation i Befolkningen saadanne Hindringer, at vi under Hensyn hertil ikke har kunnet anse det for forsvarligt at gaa imod det foreliggende Forslag.

Det er — som af os henstillet — lykkedes at opnaa Enighed om en mindre Nedsættelse end foreslaaet i Konjunkturtillæget for de Pensionister, der er afskediget før den 1. Oktober 1919; dette hilser vi med Glæde.